

Phần 3

Buổi sáng...

Bên Ninh Kiều người qua lại tấp nập. Ánh nắng vàng như mật ong chiếu vào hàng ngàn con sóng nhỏ lăn tăn trên dòng sông thơ mộng.

Nam Thuận ngồi trên chiếc bàn sang trọng của nhà hàng nổi trên sông. Anh nhấp từng ngụm cà phê thả hồn mình theo làn sóng nước lấp lánh những gợn vàng. Chiếc laptop trước mặt đứng yên với những hình ảnh đẹp mà anh sru tâm.

Nam Thuận suy nghĩ miên man, bao ý tưởng lại vụt qua đầu như một áng mây. Lâm Bình bước vào quán “Bình Minh”, đảo mắt tìm kiếm. Có tiếng gọi làm anh giật mình:

- Nè, làm gì ở đây, Nam Thuận?

Nam Thuận vội ngồi bật dậy nở nụ cười thật ẩn tượng trên môi:

- Ô! Cậu hẹn ai mà lạc bước đến đây. Tôi đang tìm ý tưởng.

- Xây biệt thự, tòa lâu đài hay quán cà phê mà tìm ý tưởng chồn này.

Nam Thuận bật cười:

- Nghề kiến trúc sư phải luôn tìm tòi và học hỏi lẫn sáng tạo. Nơi này vừa học vừa làm việc.

- Và vừa ngắm người đẹp phải không?

- Làm gì có.

Lâm Bình cười ha hả:

- Cậu giàu hoài, đẹp trai, học giỏi, có tài, lại giàu sang, con gái đeo như sam, tha hồ mà lựa.

- Cậu làm như con gái ế hết chắc.

- Không ế nhưng họ xếp hàng dài chờ cậu tuyển đấy.

Nam Thuận nheo mắt cười:

- Không ngờ sau năm năm cậu không thay đổi tí nào.

Lâm Bình gõ tay trên mặt bàn nhẹ nhè đùa:

- “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời” đúng không? Cậu uống gì để mình gọi.

- Sáng sớm mình chưa ăn, uống cà phê xốt ruột lắm.

Nam Thuận bật cười:

- Mình nhường cho cậu định đoạt đi. Đừng nói là không biết chọn gì mà thương thức nha.

- Chuyện nhỏ.

- Vậy chuyện gì mới lớn hả cậu?

Lâm Bình mỉm cười nói vui:

- Chuyện ai mời buổi tiệc này nè.

- Trời! Lâu ngày gặp lại, tính keo kiệt của cậu vẫn bám như keo dính chuột à.

Cả hai cười vang. Lâm Bình bỗng ngừng lại nhíu mày, nghiêng đầu nhìn bạn:

- Thế nào chuyện gia đình ra sao rồi? Nàng Lục Bình của cậu giờ làm gì?

Nam Thuận yên lặng một thoáng. Gương mặt vuông, nước da ngăm ngăm rắn chắc, cách nói năng linh hoạt, thích đùa tếu, thời học sinh, sinh viên, anh là niềm mơ ước của các nàng ở trường kiến trúc. Sự hoạt bát, lôi cuốn của anh khiến anh gặp nhiều “giai nhân”, cái tài vẽ khiến người đẹp tranh nhau diện kiến.

Với Lục Bình, tình yêu của anh dành cho cô thật đẹp, kỳ diệu như mơ. Khi yêu, người ta chỉ biết sống hết mình cho tình yêu. Và họ chia tay nhau bất ngờ vì tài vẽ và sự đa tình của anh. Lục Bình không chấp nhận khi anh vẽ cho một người con gái xinh đẹp tuyệt trần.

Lục Bình vội vã lấy chồng khiến anh như con đại bàng bị tên lão đảo... Phải chăng “tình chỉ đẹp khi còn dang dở, đời mất vui khi đã vện câu thề”.

- Nè, cậu làm sao vậy, Nam Thuận?

Nam Thuận giật mình nở nụ cười buồn:

- Lục Bình lấy chồng rồi. Còn mình sắp lấy vợ.

- Thế à? Sao hai người không thể thành đôi?

Nam Thuận lắc đầu:

- Ở đời. Có thể và không thể xảy ra luôn, ta khó đoán được điều gì. Còn cậu?

- Mình xấu trai nên cuộc sống cũng bình lặng. Cô vợ mình cũng như con thiên nga xinh xắn, biết thương yêu chồng con.

- Chúc mừng cậu.

- Chuyện gì.

- Hạnh phúc.

- Ủ! Mình thấy tiền tài, danh vọng, hạnh phúc là quan trọng nhất.

- Còn một thứ nữa.

- Cái gì vậy?

- Sức khỏe.

- Tất nhiên cuộc sống muôn màu muôn vẻ. Có nhiều thứ quan trọng nhưng lúc mình hưởng thì mình lại xem thường.

- Ý cậu là...

Lâm Bình vừa ghi món ăn lên mảnh giấy trao cho anh bồi bàn, vừa nói:

- Tại cậu yêu nhiều nên Lục Bình bỏ cậu mà đi chứ gì?

- Mình không biết. Chỉ biết tình yêu của mình và Lục Bình đẹp như bài thơ. Bọn mình tự nhủ dù phải sống trong túp lều tranh vẫn yêu nhau bằng hai quả tim vàng. Mình rất tự hào về mối tình lãng mạn dù biết bao khó khăn chực chờ xung quanh.

Lâm Bình thở dài:

- Tình yêu đẹp như vậy mà nàng bỏ cậu đi lấy chồng. Là thật?

- Có lẽ mình nghèo nên...

- Khi yêu nhau thật sự thì giàu nghèo có nghĩa gì.

- Lục Bình không vượt qua nổi. Lấy anh họa sĩ nghèo hay một giám đốc giàu có, cậu chọn ai?

- Tất nhiên chọn giàu.

Nam Thuận ngó bạn không chớp mắt.

- Nghèo là cái tội đấy.

- Mình với cậu thôi. Lục Bình tệ quá.

- Mình không trách cô ấy. Dì của Lục Bình là người phản đối nhiều nhất. Dì dưỡng cô ấy cãi nhau kịch liệt về tình yêu của mình và Lục Bình. Thú thật, lúc ấy mình cũng nản.

- Tại cậu một phần rồi.

- Mình không chối cãi điều ấy. Dì của Lục Bình bảo “chỗ giàu sang hỏi không ưng, lại yêu một thằng nghèo không có cái mông tơi để mà rút với người ta”. Nếu yêu thì tự mà lo lấy, đừng về đây báo cô ăn hại. Vả lại, cái thằng ấy rất hào hoa, sau này ghen cũng chết. Lúc đó khổ đừng có kêu nha con...”

- Cậu chịu thua sao?

- Không. Bọn mình quyết định cưới nhau. Nhưng... còn mấy ngày nữa làm đám cưới thì Lục Bình từ hôn và bước qua cầu.

- Khổ cho cậu quá. Tuy nhiên, bây giờ ai dám bảo cậu nghèo đâu. Laptop xách tay, ăn mặc sang trọng.

- Trời sinh voi sinh cỏ, sống mãi trong đau khổ là đồng nghĩa với cái chết. Mình ký hợp đồng với công ty nước ngoài. Cuộc sống hiện nay tạm ổn và sắp cưới cô nàng con của phó giám đốc.

- Ô, chúc mừng cậu...

- Lục Bình vẫn ở trong tim mình.

- Cậu nên quên cô ấy đi.

- Ý mình là... mình không hiểu phụ nữ, yêu như vậy và quên cũng quá nhanh, như cơn lốc qua hồn và tất cả tan hoang. Mình đã quên lâu rồi, từ khi cô ấy thay đổi vì những nhu cầu thực tế về cuộc sống không đáp ứng trọn vẹn cho nàng.

Lâm Bình im lặng gắp thức ăn cho vào chén Nam Thuận. Anh tặc lưỡi:

- Người hào hoa phong nhã phải truan chuyên.

- Cậu định nói “hồng nhan bạc mệnh” hả. Mình thấy ngược lại “hồng nhan bạc triệu” đấy.

- Cô vợ bây giờ giàu sang, cậu không sợ nàng như Lục Bình à?

- Mình không rõ, cứ để mặc cho ông trời định đoạt.

Hai người cụng ly:

- Xem ra cậu mê tín lắm rồi nha.

- Đời dạy mình những điều ấy chứ có mê tín gì đâu. Từ kinh nghiệm của cuộc sống, từ mỗi tình đầu mà ra...

Nam Thuận để cho hồn mình lắng xuống sau khi rượu nồng môi. Tất cả những gì anh cố gắng đều hoài công vô ích khi Lục Bình thay đổi. Ngày nào ánh mắt thu hồn long lanh tuyệt đẹp nụ cười duyên dáng dành cho anh không còn nữa... Rất khác lạ khi Lục Bình đề nghị anh mua một chiếc nhẫn đắt tiền, soa-rê, áo cưới ngàn ấy tiền khiến anh bối rối. Lục Bình giận dữ ra mặt. Tình yêu nồng nàn trở nên nhạt nhẽo dần. Anh ngao ngán với những đổi thay của cô rồi chán chường đến giờ nó thành nỗi căm hận từ vết thương lòng quá lớn. Còn đau đớn nào hơn khi cô nói “chúng ta chia tay đi, anh đường anh, tôi đi đường tôi”.

- Chỉ có thể thôi ư? Đàn bà con gái thật tham vọng. Với họ, vật chất quan trọng. Hạng người này tệ quá. Mong sao chúng ta đừng gặp hạng người này.

Tiếng hát của cô ca sĩ vang lên réo rắt:

Thời gian đã qua đi đâu thể trở lại

Dòng sông đã ra đi làm sao về chốn cũ

Nếu nước khơi xa không thể thiếu những cánh buồm

Áng mây trên đầu đâu thể ngừng trôi

Người đã ra đi có thể trở lại

Vết thương ngày nào có thể liền da

Nước mắt sẽ thôi rơi, đôi môi lại chín đỏ

Bồi hồi ngày gặp nhau xua tan đi bao nỗi mong nhớ

Vòng tay yêu thương có thể rộng mở

Bóng mây muện sầu có thể dần tan

Và điều này thật rộn ràng êm ái

Có thể một ngày mai chúng ta sẽ thành đôi

Lâm Bình lắc đầu, anh gấp một đũa gỏi cá cho vào miệng:

- Cậu đang nghe bài hát của Phó Đức Phương đấy à? Tất cả đều có thể và không thể. Biết đâu một ngày nào đó Lục Bình sẽ quay về với cậu... Có thể lắm chứ.

Nam Thuận nhếch môi:

- Hảo huyền! Không thể nào, khi Lục Bình đang sống yên ấm với người chồng giàu sang lý tưởng. Và lại, mình không mong điều ấy xảy ra.

- Tại sao? Mơ sống với người mình yêu luôn trong tim cậu mà.

- Nhưng mọi đau khổ cũng đã qua rồi cậu à?

- Mình nghĩ là chưa hết đâu, niềm đau, nỗi hận cứ âm ỉ. Bằng chứng là nhắc đến Lục Bình là cậu buồn hui hắt.

- Cậu giỏi đoán quá. Học làm thầy bói hồi nào vậy?

Lâm Bình cười to khi Nam Thuận khen mình. Anh nheo mắt nhìn bạn:

- Mình cũng từng sống trong tâm trạng của cậu rồi. Rất may sau đó nàng nghĩ lại và mình hạnh phúc đến bây giờ. Cậu còn nhớ những bài thơ tình của nàng gửi không?

- Nhớ chứ! Ngày ấy nàng đến với tôi bằng những lời ru tình tuyệt đẹp. Tôi là họa sĩ tương lai, tôi rất mê văn chương, nhất là thơ. Bây giờ nàng là nhà văn, có cuộc sống tuyệt vời, chắc nàng không còn nhớ lời lẽ ấy làm gì...

Lâm Bình tựa vào ghế lim dim mắt:

- Ở nơi ấy mùa đông có lạnh.

Em nhìn mây che kín chân trời.

Anh có nghe lòng mình thổn thức.

Gió đưa hương ngào ngạt khắp nơi.

Hương tình yêu em cho anh đó.

Ở nơi xa anh có nghe em nói.

Nói bằng tim, bằng óc với cả hồn.

Gởi về anh nơi miền xa dịu vợ.

Tình yêu em một khối son hồng.

Dành cho anh tất cả...

Anh yêu!

- Cậu nhớ dai đây!

- Những bài thơ nàng viết, cậu thật thà đưa mình xem. Vì thích nên mình nhớ mãi. Có lúc mình ao ước Lục Bình trao cho mình một vài bài thơ mình hạnh phúc vô cùng.

Nam Thuận vờ trợn mắt:

- À, thì ra cậu yêu thâm cô nàng. Có bệnh mà giấu đến giờ mới lộ ra.

Lâm Bình cười vô tư:

- Ai mà giấu. Còn hàng chục chàng trai khác đuổi theo Lục Bình mà. Lúc đó, cô ấy là món quà đặt trên cây cột mỡ, ai leo giỏi thì thuộc về người ấy. Cậu là người chiến thắng, thế thôi.

- Đùa với cậu cho vui chứ tôi biết rõ điều này. Tuy nhiên lấy được phần quà ấy, tôi đâu có sung sướng mà đau khổ hơn các cậu gấp ngàn lần. Trời trừng phạt tôi đây.

- Hạnh phúc và đau khổ đôi khi cách nhau có một làn ranh, cậu nên nhớ rõ để mà sống vui vẻ. Hạnh phúc của người này là niềm đau của người khác, ta phải biết hy sinh.

Nam Thuận thở dài:

- Biết bao lời lẽ yêu thương ân cần, an ủi mà Nam Thuận này dành cho cô vợ trẻ đẹp xinh của mình... cả một tương lai rục rờ hóa thành ảo ảnh... Tất cả chỉ là con số không.

Nam Thuận cố lắc đầu xua đi hình ảnh thân thương đầy ắp kỷ niệm, ngọt ngào, lãng mạn của thuở anh và Lục Bình bên nhau ra khỏi tâm trí. Tại sao khi Lâm Bình nhắc đến, nó lại sống trôi dạt mãnh liệt trong anh như thế. Hình như... mới hôm qua. Nỗi nhớ, sự hận thù khiến anh lao vào công việc, anh xua mọi thứ để quên đi đắng cay. Anh muốn trong thời gian ngắn anh sẽ giàu lên...

Anh muốn chứng minh và khẳng định mình. Con người khác nhau ở cơ hội chưa đến thôi... Và anh quyết sống cho mình, không ngồi tiếc nuối mãi tháng ngày vô vọng đã qua.

Một năm qua, nỗi đau cũng vơi dần...

- Sao buồn hoài vậy, nói chuyện khác đi!

- Ừ, cậu gặp mình có chuyện gì không?

- Không, vô tình thôi. Nhưng bây giờ thì có rồi. Từ nay chúng mình liên kết làm ăn nha!

Nam Thuận gật đầu:

- Cậu làm nghề gì mà rủ rê mình. Đừng có đi buôn lậu hay ma túy, ngoài ra, cái gì mình cũng làm miễn có tiền lương thiện.

- Tất nhiên. Ai đưa cậu vào tù ở đó mất công nuôi cơm một kẻ si tình.

- Không đâu! Một cô gái khác đã đến làm cho đời tôi đang héo tàn vụt tươi thắm lại. Kiều My, nàng là một cô giáo rất dễ thương. Chúng tôi sắp cưới nhau, lần này cậu phải dự nha.

- Vậy không nói sớm, mình sẵn sàng cho cậu những món ngon nhất.

Nam Thuận ngồi bật dậy:

- Thì ra cậu là chủ...

Lâm Bình mỉm cười:

- Cậu thấy chiếc phà này đẹp không? Ý tưởng của mình đấy...

- Rất đẹp. Nhà hàng trên những chiếc phà, xà lan kết lại... hay đấy.

- Để thực hiện được ý tưởng lạ này mình đổ ra nhiều công sức tiền bạc. Rất may có sự hỗ trợ.

- Tên nhà hàng rất độc đáo: “Trăng trên sông”.

- Ừ, cô ấy tên Nguyệt Hà.

- Lãng mạn thật, mình thường đến đây, ăn sáng uống cà phê, sao không gặp cậu.

- À! Trước đây nhà hàng này của một người bạn. Hấn mê gái gú làm ăn thua lỗ bán lại. Bọn mình mới khai trương năm tháng. Mỗi ngày ai cũng có nhiệm vụ riêng.

- Như vậy cậu quá hạnh phúc rồi. Bữa tiệc hôm nay mình trả tiền.

Lâm Bình khoát tay:

- Thích chơi công cứ trả. Nhà hàng mình sẵn sàng cho thực khách dùng miễn phí những món ăn mới. Cậu nhớ dẫn Kiều My đến ủng hộ nha.

Nam Thuận với tay lấy chiếc điện thoại đang rung chuông trong túi quần ra nghe:

- Alô! Minh nghe... chuyện gì vậy, Quế Hân?

- ...

- Ủ ừ cảm ơn. Ai tìm mà tìm mình chứ?... Người ấy quan trọng đối với mình? - Nam Thuận cười to - Người quan trọng đang ở cạnh mình nè. Không ai hơn đâu.

- ...

- À, chắc hết tháng này. Đơn đặt hàng của Quế Hân gấp à. Được mình cố gắng làm nhanh. Đám cưới gần tới nên rất bận rộn, bạn thông cảm nha.

- ...

- Sao hả? Năm giờ chiều nay mình chờ ở nhà có hợp đồng mới do Quế Hân giới thiệu đến. Hiểu rồi, cảm ơn bạn.

- Ôkê!

- Chào.

Nam Thuận quay lại. Lâm Bình rời bàn và bung lại hai ly rượu Whisky đặt lên bàn.

Một nhân viên bung mấy món ăn hải sản thơm lừng bốc khói ra. Nam Thuận kinh ngạc đùa:

- Ô! Cậu định tiếp thi mấy món này hả?

Lâm Bình cười đắc ý:

- Cậu là người mới nên phá lệ một bữa. Những món này ngon và đắt tiền, ai rảnh mà tiếp thi chứ. Cậu thử đi, không tốn tiền, mình đãi.

Nam Thuận bối rối:

- Mình có chuyện gấp. Dùng xong mình phải về ngay. Có nhiều đơn đặt hàng quá...

- Mình ghét mấy ông chủ luôn bận rộn. Mình làm chủ phải tự do về thời gian, công việc và sở thích nữa chứ.

- Ô! Lúc này mình chưa là chủ, mà là nô lệ một ông chủ khó tính.

- Ai vậy?

- Đồng tiền cậu ạ. Mình phải có nhiều tiền để xây dựng thiên đàng riêng chứ.

- Cậu nói đúng, nhưng đừng vì nó mà đánh mất lương tâm, danh dự nghe.

- Hiểu rồi, cậu là người bạn chân thành nhất đây, Lâm Bình. Ước gì một năm trước đây mình gặp cậu sớm...

- Bây giờ cũng đâu có muộn.

Nam Thuận gật đầu. Anh ngồi thừ nghĩ đến những ngày sắp thành hôn với Lục Bình... Áo cưới đã chọn, nhẫn mua sẵn... dù không đắt giá nhưng nó làm tối tâm mắt mũi của anh khi Lục Bình chê nó quá tầm thường. Anh đã khổ tâm làm cho cô ấy vui. Tất cả chỉ là giấc mơ khi Lục Bình nói chia tay với anh. Mười ngày sau, cô đã lấy chồng, đám cưới thật vội vàng đến độ anh chẳng kịp nghĩ suy, không thanh minh... Anh nhớ dù bận rộn, để có thêm tiền, anh phải vẽ miệt mài cho những người đẹp. Nam Thuận như rơi từ trên ngọn núi xuống hồ sâu vực thẳm. Rất may anh không va vào đá, gượng bò lên... Anh hy vọng gia đình anh sẽ hạnh phúc. Ước mơ đơn giản nhưng thực hiện không dễ dàng gì.

Kiều My không đẹp sắc sảo như Lục Bình nhưng cô ấy gây cho anh ấn tượng tốt trong lần gặp đầu tiên. Chính cô cứu anh ra khỏi hồ sâu vực thẳm mà Lục Bình đang tâm xô anh xuống đó.

Kiều My suýt bị anh gây họa sát thân. Hôm ấy buồn, cô đơn, không tiền... bạn bè. Nam Thuận uống rượu giải sầu. Anh về trên chiếc xe Dream ngã trước đầu xe Kiều My. Cô đưa anh vào bệnh viện cấp cứu.

Mỗi lời nói của Kiều My đều nhẹ nhàng lôi cuốn. Biết chuyện, cô động viên, anh mới có ngày nay. Cha mẹ Nam Thuận bằng lòng ngay trong lần gặp đầu tiên...

Anh mong tình yêu mới của mình sẽ đẹp như bài thơ... như thuở ban đầu. Lâm Bình nhìn bạn đang ngây ra, không biết hẳn đang nghĩ gì, anh khẽ lắc đầu. Họa sĩ, lãng mạn... sẽ khổ thân dài dài, bạn ạ.

Buổi chiều văn phòng công ty Việt Hoa. Mọi người lần lượt ra về.

Nam Thuận vẫn ngồi yên trước chiếc máy tính xách tay. Anh có cuộc hẹn do Quế Hân giới thiệu chiều nay.

Anh đưa tay xem đồng hồ. Đã hơn năm phút trôi qua. Những vị khách trẻ hẹn thường làm ăn không hiệu quả, anh gặp rất nhiều rồi. Quá quen... Nam Thuận mở mạng xem các bức tranh nổi tiếng của Picasso và các họa sĩ hiện đại. Anh luôn tìm tòi, sự sáng tạo phải không ngừng để tránh giẫm đạp lên nhau mà đi.

Công ty Việt Hoa phát triển có những hợp đồng tốt là nhờ tài thiết kế của anh. Các biệt thự, resort, quán ăn, nhà hàng... Nam Thuận còn vẽ bất cứ cái gì anh thích, các mẫu thiết kế thời trang cũng được anh chú ý. Vị khách chiều nay đặt hàng khâu nào đây...

- Chào anh!

Nam Thuận gạt mình buột miệng kêu:

- Quế Hân? Sao cô bảo ai đến tìm tôi? Hân gặp qua điện thoại cũng được.

Quế Hân cười ranh mãnh:

- Trái đất tròn mà anh. Chẳng lẽ anh nghĩ rằng Quế Hân không gặp lại bạn bè.

Xếp máy tính xách tay lại, Nam Thuận lấy ly nước mát mời Quế Hân:

- Cô tìm tôi có việc quan trọng à?

Quế Hân cầm ly nước lên:

- Hay là mình ra nhà hàng đi, Nam Thuận!

Anh từ chối khéo léo thân thiện. Bởi vì trước đây và bây giờ mặc dù là bạn học chung nhưng anh không hề có cảm tình với những cô gái như Quế Hân:

- Tôi bận tiếp mấy vị khách nữa. Xin lỗi Hân nha.

Quế Hân liếc mắt về phía anh:

- Anh không muốn tiếp vị khách này ư? Em cũng là khách hàng sao anh bất lịch sự?

- Em nói oan cho anh rồi Hân. Trước đây, em nói em sắp xuất ngoại theo chồng sang Úc. Lâu gặp, anh tưởng... Thôi, em cần gì ở anh, nói đi.

Nam Thuận vào đề ngay làm Quế Hân cụt hứng. Cô đang so sánh Nam Thuận và Khả Quân. Cả hai đều ngang nhau, tài năng, giàu sang, địa vị. Khả Quân khô khan, Nam Thuận lãng mạn, phong trần... vẻ hấp dẫn nam tính vẫn cuốn cuộn ở anh. Anh là tâm điểm của lớp A ngày ấy. Quế Hân thở dài ngao ngán:

- Mọi việc trên đời đâu có thể và không thể xảy ra theo ý muốn của mình mà anh. Cũng như nhỏ Lục Bình với Nam Thuận vậy...

Cô giật mình ngưng ngay câu nói. Việc ấy làm Nam Thuận chú ý ngay:

- Quế Hân có gặp Lục Bình à? Đạo này cô ấy hạnh phúc và giàu sang lắm phải không?

Một chút ghen tỵ bùng lên trong tim, Quế Hân khó chịu. Tại sao Lục Bình luôn được những người đàn ông tuyệt vời quan tâm ấy vậy mà cô ta không thêm hưởng. Còn mình...

Quế Hân giận dỗi:

- Anh không hỏi về em lại chú ý đến Lục Bình. Phải, cô ấy từng hạnh phúc, giàu sang nhưng... em không rõ lắm. Có lẽ đúng như lời anh nói, vì chồng cô ấy là giám đốc một công ty lớn. Con nhỏ là “bà giám đốc”, gặp em đâu dám nói chuyện.

- Kiêu như vậy ư? Hèn gì... - Nam Thuận đấm nhẹ tay lên bàn rồi lắc nhẹ đầu về mặt bình thản - Cũng mừng cho cô ấy. Nếu trước đây anh không chịu từ hôn thì giờ đây hối hận vô cùng. Người yêu mình sống sung sướng hạnh phúc cũng là niềm vui.

Quế Hân nghiêng đầu nhìn anh:

- Anh nói thật lòng mình hay đang đau khổ và tự xoa dịu vết thương lòng.

- Không, anh nói thật.

- Phải chi anh can ngăn và không chịu hủy hôn thì ngày nay đâu có nhiều người đau khổ.

- Em nói gì anh không hiểu.

- Em nói anh vẫn còn yêu Lục Bình tha thiết như buổi ban đầu.

Nam Thuận nở nụ cười chua chát:

- Anh sắp lấy vợ rồi. Lục Bình chỉ là quá khứ đầy đau khổ qua khá lâu rồi.

Quế Hân tìm cách thể thót:

- Mới có một năm. Sự xa cách là thước đo độ bền chặt của lòng người. Lục Bình không hạnh phúc như anh nghĩ, mà nó đang khổ đau vì thương nhớ người xưa đây.

- Sao em biết. Thôi, đừng vẽ vời nữa, Quế Hân. Lòng người khó hiểu lắm, cô đâu có biết gì mà nói giúp.

Quế Hân nhếch môi cười nhạt:

- Tới giờ phút này gặp anh, em mới hiểu vì sao mà Lục Bình “một bà giám đốc” lại không hề yêu chồng mình và không chịu yên với cuộc sống giàu sang.

Nam Thuận nhìn Quế Hân không chớp mắt:

- Lục Bình lại phản bội chồng mình ư? Không thể nào!

- Có thể lắm chứ. Vì anh, anh lấy mất con tim Lục Bình rồi. Nó không thể yêu ai nữa.

- Anh không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Từ lâu anh chưa hề gặp lại Lục Bình. Từ ngày cô ấy rời bỏ anh, anh hiểu anh đã không thể cho cô ấy một cuộc sống đầy đủ, một tương lai xán lạn. Anh không có gì ràng buộc cô ấy...

Quế Hân cắn nhẹ môi mình ngập ngừng:

- Anh đâu có biết cả cuộc đời anh, trái tim anh và tình yêu của anh, anh dành hết cho Lục Bình rồi.

Nam Thuận cúi đầu. Đúng là tình yêu anh dành cho cô ấy nên khi bị từ chối anh đã hụt hẫng như bị ngã từ vách núi xuống một cái hố thăm thẳm không đáy. Nếu như Kiều Mỹ không kéo anh lên từ cái hố đen ấy, anh chết mất rồi. Và tình yêu dường như sống lại ở một nơi khác.

- Quế Hân đừng khơi lại đống tro tàn nữa! Hôm nay em gặp anh vì chuyện của người khác ư?

Quế Hân thấp giọng:

- Anh đừng trốn tránh sự thật. Có phải anh vẫn còn yêu Lục Bình.

Nam Thuận lắc đầu về lạnh lùng:

- Không. Nó chết từ lâu rồi.

- Anh nói dối. Nhìn anh và nghe anh nói mới biết anh vẫn yêu cô ấy, yêu nên mới căm giận... như thế.

Cười chua chát, Nam Thuận bảo:

- Em hiểu lầm rồi Quế Hân. Có những điều mà chạm thực tế mới biết nó không đúng như lý thuyết đâu. Vết thương lòng đã lành, đồng tro tình yêu đã tàn, tất cả chỉ còn là dư âm trôi vào quá khứ mất rồi.

- Em biết. Tuy nhiên nó chưa đủ thuyết phục, anh vẫn nhớ và yêu Lục Bình.

Đưa đôi mắt khó hiểu, Nam Thuận nhìn thẳng vào Quế Hân nghi ngờ:

- Em biết chuyện anh sắp cưới vợ chứ?

Quế Hân nhấp ngụm cà phê mà người quản lý vừa mang vào.

- Biết, và em cũng hiểu là anh lấy vợ vì gia đình, vì lẽ thường tình không cần yêu cũng được.

- Em nói lạ, không yêu ai lại đi tới hôn nhân làm gì?

- Để trốn tránh sự thật, cố chối bỏ hình ảnh người yêu trong tim. Có lẽ anh không làm được điều đó đâu.

Bực mình, Nam Thuận hỏi lại, giọng khó chịu:

- Thật ra, em muốn nói gì cứ thẳng ra. Đừng làm mất thời gian nữa Quế Hân. Anh không rảnh nghe em nhắc chuyện của Lục Bình đâu.

Quế Hân lúng túng:

- Ý em là... em muốn anh không sai lầm nữa. Lục Bình đang đau khổ, hối hận vì quá vội vàng... Còn anh, anh cũng sắp như cô ấy. Hãy dừng lại còn kịp mà anh.

Nam Thuận đứng lên:

- Hợp đồng làm ăn của em đây à? Anh không nghe nữa.

Quế Hân lo lắng giọng năn nỉ, yếu ớt:

- Không phải em... Lục Bình vẫn yêu anh, nó đang đau khổ tột cùng, muốn gặp anh nên nhờ em...

Nam Thuận quay lại nhìn Quế Hân với vẻ ngạc nhiên cùng cực:

- Lục Bình nhờ em ư? Đừng nhắc tên cô ấy trước mặt anh nữa, nhất là thứ tình yêu kỳ quái của cô ấy. Tôi không tin điều đó xảy ra với Lục Bình... một người có nhiều tham vọng. Quay lại với tôi để làm gì? Tức cười...

Quế Hân cũng đứng lên, giọng mạnh mẽ:

- Anh có biết Lục Bình sẵn sàng đánh đổi sự nghiệp, danh dự, tiền bạc, tương lai và hạnh phúc chỉ để có anh. Điều đó không đủ minh chứng cho cô ấy hay sao?

- Lục Bình đã làm gì? Tại sao cô ấy có ý nghĩ điên rồ ấy?

- Lục Bình điên rồ vì anh đấy. Em cũng từng mắng nó như vậy. Cô ấy cần anh, muốn gặp anh và cầu mong hôn lễ của anh đừng cử hành...

- Để làm gì?

- Cô ấy còn chút hi vọng mà sống...

Nam Thuận cười khẩy, bao nhiêu oán hận bỗng trào dâng:

- Giá như Lục Bình hiểu một năm trước đây tôi đã nôn nao chờ đợi ngày hạnh phúc của đời mình gần kề ra sao. Cô ấy đã hát tung nó không thương tiếc. Bây giờ tôi vừa tìm được cuộc sống bình yên thì cô ấy lại đến... có phải cô ấy muốn cho tôi đời này kiếp này không có hạnh phúc. Tôi làm gì mà cô ấy cứ làm cho tôi khổ? Sao cô ấy không tha cho tôi? Quá ích kỷ mà...

Quế Hân bối rối trước phản ứng của Nam Thuận:

- Xin anh bình tĩnh lại đi Nam Thuận. Em biết là anh không tin. Nhưng những điều em nói đều là sự thật.

- Dù là thật hay giả, tôi mặc kệ. Lục Bình muốn tôi cả đời phải đau khổ. Cô ấy muốn trả thù ư? Tôi không ngờ cô ấy tàn nhẫn và vô lương tâm như thế.

Quế Hân đưa tay ra hiệu:

- Em không biện minh cho Lục Bình. Vì em biết cô ấy đau khổ, không tài nào chịu nổi nên em mới tìm đến anh. Tin không thì tùy. Em không muốn sau này người triền miên đau khổ là anh và Lục Bình. Có đáng không anh? Xem như em làm từ thiện vậy.

- Ý em là gì?

- Em muốn anh hoãn đám cưới lại. Nếu Lục Bình đau khổ lần nữa, anh có vui nổi trong hạnh phúc mới không?

Nam Thuận bật cười mỉa mai. Nỗi đau khổ về Lục Bình dấy lên trong lòng. Và anh lại thấy tình yêu của mình như sống lại đậm đà tha thiết hơn, dù anh chẳng muốn bao giờ.

Có tiếng chuông điện thoại cắt ngang câu chuyện. Nam Thuận nhắc điện thoại nghe. Quế Hân đành đứng lên cạnh cửa sổ cô tựa vào, nhìn mây giăng đầy trời. Chắc sắp mưa... Mùa đông đã trở về. Quế Hân đang làm gì thế, cô không hiểu. Hình ảnh Khả Quân lịch lãm ngồi trên chiếc xe hơi đưa đón Lục Bình đập vào mắt cô làm cô đau đớn, ganh tị. Tại sao Lục Bình cái gì cũng có. Còn cô cái gì cũng không, đáng buồn thật.

Quế Hân thở dài. Giá như ngày ấy, Lục Bình không nhẫn tâm chia tay Nam Thuận, cô ấy chấp nhận cuộc sống nghèo khó thì giờ đây Nam Thuận cũng đủ khả năng cho cô ấy hưởng vinh quang. Tại sao con người luôn rắc rối làm chi nhỉ? Tình cảm luôn lấn át lý trí.

Nếu như lúc ấy Lục Bình đừng quá yêu, hận thì cô đâu vội vã lấy chồng... Nam Thuận đừng vì tự ái mà can ngăn... Có lẽ tình yêu của họ đẹp như bài thơ, họ đã sống những ngày hạnh phúc tuyệt đẹp bên nhau...

Nam Thuận vẫn nói chuyện điện thoại.

Quế Hân nghe lọt vào tai.

- Ngay bây giờ à? Anh rất bận...

Quế Hân ngạc nhiên lắm lắm:

- Giờ này mọi người nghỉ, anh ta làm gì nhỉ?

Giọng Nam Thuận bình thường:

- Người ta đến ký hợp đồng, anh bảo họ về sao?

Quế Hân nghe loáng thoáng giọng nữ trong trẻo:

- Em chờ anh ở nhà. Có nhiều chuyện em cần bàn với anh. Trang phục của mình đặt họ bảo trực trực gì đó... phải xem lại.

- Đã đặt rồi tự họ làm đi.

- Không được, em và anh phải lo chu tất. Em không muốn ngày cưới của mình có sơ suất nhỏ. Em thích gì cũng phải có sự đồng ý của anh. Em chờ đến tối được không?

Nam Thuận nghĩ ngợi đăm chiêu. Lòng anh đang rối rắm ư? Tại sao anh phải tiếp Quế Hân, nghe cô ấy nói về Lục Bình anh thấy hoang mang lạ. Anh muốn

một mình trong căn phòng vắng để suy nghĩ soi rọi lại lòng mình. Đầu óc anh đang rối như một mớ bòng bong.

- Alô. Alô... Anh có nghe em gọi không?
- À, anh đang nghe, em nói đi!
- Anh cứ giải quyết cho xong mọi việc, em chờ anh.
- Kiều My, em!
- Dạ.
- Hay là... hay em đừng đợi anh.
- Sao anh? Có chuyện gì xảy ra phải không?
- Ồ... không nhưng anh...

Nam Thuận không muốn Kiều My lo lắng. Nhưng anh chẳng tìm được lý do gì để nói cho cô yên lòng.

- Nam Thuận! Anh đang ở đâu?
- À, không! Em cứ đến nhà, anh sẽ về ngay.
- Cảm ơn anh. Thôi, anh làm việc đi, em không làm phiền anh nữa. Tạm biệt.

Kiều My cúp máy. Nam Thuận thở hắt ra như vừa trút được gánh nặng. Anh thấy mình có tội, tội dám dối lừa người vợ hiền lành, chân chất chỉ biết hết lòng tin vào lời anh nói.

Nam Thuận càng xấu hổ bứt rứt không yên. Tại sao giờ phút này đứng trước ngưỡng cửa hạnh phúc, anh lại chần chừ. Anh giống Lục Bình ư? Muốn phá vỡ hạnh phúc mà bấy lâu anh khổ công gầy dựng sao? Lục Bình giả dối...

Lời Quế Hân cứ văng vẳng bên tai: “Lục Bình vẫn yêu anh, đau khổ vì anh... trái tim nó bị anh lấy mất rồi.” Thì đã sao? Lục Bình dám rời anh mà đi. Cô ấy mang theo cả trái tim, khối óc của anh rồi ném ở vệ đường không thương tiếc. Cô ấy đã toại nguyện với hạnh phúc mà cô ấy chọn. Anh mới đáng thương.

Kiều My đã đưa anh về từ cõi chết. Anh lại định vì người phụ nữ ấy mà hại Kiều My ư?

Không, không thể nào. Lục Bình đang muốn trả thù anh hay muốn điều gì đây? Lòng Nam Thuận bất an. Anh phải tìm hiểu cho rõ căn nguyên trước khi đến với hạnh phúc của mình.

Nam Thuận thở dài đưa mắt nhìn Quế Hân.

Hình như trong đôi mắt của cô gái ấy có điều gì uẩn khúc. Anh quyết không để hạnh phúc mình một lần nữa rời khỏi tầm tay đâu. Dù Lục Bình có nói yêu anh ngàn vạn lần thì điều ấy cũng có nghĩa gì đâu. Tất cả đã thành quá khứ. Một quá khứ đau buồn. Hãy cho nó ngủ yên đi Lục Bình ạ. Anh chẳng muốn gì hơn ngay lúc này, khi hạnh phúc đến với anh thật gần.